

Els deu comportaments paradoxals del químic sintètic

Un relat de: [Lluís Pagès](#)

El químic transforma la matèria; generalment, la matèria no col·labora, i això fa que sigui una tasca tediosa, enutjosa i perillosa.

Però el químic segueix transformant.

Quan vol publicar un resultat reeixit, els revisors de l'article científic sempre li buscaran les pessigolles. Ja pensa en el següent que enviarà quan rellegeix, cofoi, el manuscrit finalment acceptat.

Es desvia per entregar a temps quantitat de producte amb activitat prometedora, amb llargues jornades de bullidera que fa possible la reacció química i permet el següent pas sintètic.

Se sent orgullós de saber sintetitzar molècules actives.

La química que avui surt, demà podria deixar de funcionar sense donar explicacions (el món és ple de desagraïts).

Però persevera en fer química factible.

Metòdiques reproduïbles el fan vulnerable a la competència, sempre amatent a xafar-li la guitarra publicant abans que ell la feina en la que ha invertit una pila de temps.

No obstant, gaudeix fent realitat el que dissenya i descrivint-ho fil per randa a la comunitat especialitzada.

La ruta sintètica més agosarada pot ser criticada pel col·lega més pusil·lànim (l'enveja és el pecat capital de qui es creu ungit pels déus inspiradors de ciència).

No hi ha com descobrir l'accés a un nou compost químic: de l'estructura dibuixada sobre el paper al polsim dins el pot, o com sentir-se enlairant-se cap al Cel.

Prova un munt d'alternatives sintètiques, però a les reunions exposa només la química que ha sortit.

Qui no ha fet mai provatures al laboratori a la quieta, altrament dites "submarins"? Ajuda les molècules a que es trobin, i elles t'ajudaran.

La molècula que li ha costat tant de sintetitzar pot quedar en l'oblit si no assoleix les propietats desitjades.

Pocs plaers són equiparables a reptar la natura tot imitant-la, i assolir els reptes plantejats.

Si facilita que les substàncies reaccionin, sovint obté un grapat de subproductes inesperats, oliosos, negres i pudents; toca tirar de vocació si no vol penjar els hàbits.

Per pujar l'autoestima, no hi ha com aconseguir isolar el compost desitjat amb un rendiment i puresa excel·lents.

El químic és un bufanúvols de marca: somia en una química verda, escalable i barata, però la realitat és una altra i, reacció sí, reacció també, el fa arrossegar-se per terra.

Però el químic sintètic és tossut com una banya de marrà i insistirà fins a fer realitat el somni.